

2. Othefång Prädikana
på Juledagen 1859

Uti vårt uplästa
heliga Evangelium
läses Apostelen Johan-
nes ord, som varit
kätt. Och många Mång-
da hafva genom detta
äfver detta bibel språk
de hafva nemligen
vetat begripa huru
det gick till, att ordet
varit kätt, men ännu
har ingen kunnat för-
stå detta bibel språk
så klart, att vi äro
enfaldig kunnat begri-
pa det. Det häres vilja
ligen till våra Tro-
artiklar.

Thorst skola nu de
taga vägen, som talat
om kätt; förböras
och de som inbillas sig
att Engländerna hafva
sprungit för dem, och de
som tro, att detta kätt
är Guds Sam och de som
tro, att detta kätt är
vår egen Fälska? Skola
icke de enfaldige kändene
blifva kunniga kändene
när de inbillas sig, att
de kätt en Engländer
när, de kätt en Sued-
fång; När de inbillas sig
att en fattig känd, kunn-
nat blifva känd för
Helt kunnat känd?
och kunnat känd?
Galen känd, för hela
staden känd?

de der främmare,
 som bruka, som krea-
 ter, som grata och
 jamma sig, äfver oss
 döda Jude, som före
 gifva sig vara Christi-
 nar, och äro bara Her-
 tare? vi äro inga frä-
 mmare, frana de, som
 gjort, som man nätt
 och lefnat dygdigt. vi
 äro ärliga, och nätt
 som minnissas; vi hö-
 ra upp sigt våra prä-
 ter smatt våra biskar
 och djurar. Och vi hys-
 pas, att ingen skall
 kunna anslaga oss
 för något bratt. Na-
 gott, säger husbanden
 som kallar på sig för
 "ducifer" det vill säga
 ljusets bärare.

att Jesus är född
 af Gud i Evighet
 och Han i tidens full-
 börd, och föddes
 af Jomfru Maria, men
 då vi med vårt öke
 kunna begripa den
 Naturliga afslö-
 ringen skola vi klämas
 vårt förnufts kunna
 begripa det. Äfver Natu-
 rliga födelser och den
 äfver Naturliga afslö-
 ringen redan i Johannis-
 tid, som det nägra län-
 ga kallade Verldsliga
 som gnubblade mycket
 äfver den saken, men
 Guds Son var född af
 Gud i Evighet och
 han blef afslöad af den

helige Andas, s. v. Men
 kunna länge de gnubba-
 de på den falsken kummo-
 de, vill kanske ty de
 ville begripa samt
 och tro sedan, om att
 dessa kunglände vordit,
 vilse eller Filasofers
 Hans Johannes sitt
 Evangelium, på det att
 de Christna ike skulle
 blifva vilsefärde och
 föruvillade af en falsk
 lära. Och den falska
 läran bestod förenli-
 gast deruti att Jesu
 kriget ike var
 från Gud, utan en
 människas begär
 med Herrens

sig själv och vander
 efterlikare belöna.
 vill ike när Herrens
 släppa dem in i Himmels
 riket, när de kumma
 med sina talärer, med si-
 kne och fiden, med Häftes
 och ragnar, och resorner.
 så veta de nog vägen
 till en annan herregård
 hvar ett alla resande
 till Gudsriket. Hvar enst
 med Hälighet, och mycket
 artighet, hvar ett hvar
 budiden i huset tar annat
 sitt främmande med
 hatten i hand, och säger
 välkommen mitt her-
 rans. Jag vill ha
 att ni icke här till de
 des främmande, som
 talat om beriet i Herrens

förfländ äro
 andra munni skas.
 Och detta flände
 förfländ, kallade
 för Guds rike eller
 lagar, som betyde
 både rike och and.
 Spratteln Johan-
 nes skes fitt Evan-
 gelium om det dessa
 verkliga, som för-
 behåle Christi
 Gudom, och vi fästa
 att, ordet eller Guds
 rike, var redan
 före Israel och
 och detta and var
 nu fast.

faren hamnet: vad
 den? Eller kunna minas
 y? Sike bekäns väl
 Guds anda som på den
 i fattigdom, smäda
 ringar, handfästas och
 dödas på ärliga, dyg-
 diga, och bekäns
 munni skas? Nej plote
 intet på deras skull
 som gånna kunnat
 rätt, och lifva dygdigt.
 Sådana ärliga, dygtiga
 och rättfärdiga, my-
 niska, bekänsinga
 hända fram för oss
 på vår flände. De de
 kända som en Guds
 och fast fasthet
 grund uti Guds
 den, som bildas

Om det är bekä-
 det någonting annat
 till folkligheten, om nå-
 de, äro den så snart
 bekräftade dygden
 som bekräftas deruti, att
 man gör kvar man
 rätt, så skulle ingens
 bräufade bekäfra.
 Det skulle då en-
 dast vara några
 gnafva tyfver och
 skräms, som skulle
 bekräfta. När emedan
 de inte brydt sig om
 dygden och skräms.
 Med att and. De
 gnafva brattlingar
 vare de enda, som
 skulle bekäfra
 När och fyndare

i Jungfru marie
 up. Detta trorde
 inte Gudarne, att
 de trorde att han
 var Josefens far.
 Men apostelen
 Petrus var den första
 som hängade tro, att
 Jesus var Guds Son
 och sedan den tiden
 hafva Alla Christna
 haft samma tro, som
 Petrus. Och denna
 tro har ansetts vara
 så. Nödvändigt för de
 Christna, att den, som
 inte trorde att Jesus
 var Guds Son, han
 var en skämd och
 afstötten. Siffrer
 ingen: han blev ansett

så vare det en
 till sak att blifva
 salig. då skulle
 af oss alla dygdi-
 ga hedningas blifva
 saliga. ty i blivna
 hedningarne har fun-
 nit guds många
 som lefnat dygdi-
 gare än de dögta
 hedningas, som nu
 för tidens kallat för
 Christna. Alla som
 äro dögta skulle
 nu för Christna. Men
 huru många äro de
 som kunna anse
 för sanna Christna.
 Det är ett kran
 man begripa, att

han blef ansett
 för en Turk och
 hedning. Men hvad
 hjälper af nu den
 tron, att Guds Son
 har antagit mens-
 men, att han har
 renat för sig
 Jorden att bli
 han blifvit anta-
 god af Jorden.
 Såsom en hedning
 och ynnas makare
 att han har blifvit
 dämnd till de tre af
 den Roms sked-
 lands höfdingens
 och gulting hans
 hjälper daga. Tro
 om denna

Tro sätter endast
i grunden. Men
må gärna Tro
hvar Apostol
hafva predikats
att dörren af Jeru-
salem öfverlättes
till döden dörren
Jude blif afstj-
digt dörren till dö-
den. Du må gärna
Tro, att som hvarke
lynn blif dörren
hvarst, att han
fick lif igen och
stod ifrån de döda
Churu det är man
gode. Men för tiden
som inte tror det

Ja Gud vare oss
orättvis Gud, om han
dörren är lif, och välfre-
de till eviga straff.
Ja! Men jag gör mig
natt, ja bekäper
jag inte fruktas
efter nådning, ja tar
han och talas många
nu för tiden. Kändland
och aländ. Men ja tänkte
jo af oss hvarjens
dygden var ju af oss
hvarjens, folket
gamm. Men vi
af oss hvarjens
att dygden betän-
sig själv och vander
efter hvar betänad!!
Men bekäper det
inte mena till folket
hvar än dygden

Med mindre gråt
 och illat. Ty ju lön-
 denna världen
 rufe dygdekinare.
 Du behåller icke
 gråta och jämnadig
 som länjungen, du
 behåller icke grubba
 fastän luthers ror
 grubblat. Det är
 bara vortskelgan
 som mena, att de med
 följant självplågande
 kunna vinna salighe-
 ten. Nej, bli du ängslig
 så tag dig en
 puss, så går någ som
 dör. Hundra blatt
 nedigt och följt, så
 drar någ Gud förson
 rätta.

keller utan mena
 att lifvet ända
 fatt quas. Kanon
 fastän som blif
 ständas. Men hvad
 hjälper dig det
 tror, att han vore
 ligas var död, och
 fick lif igen. Och
 du icke tror detta.
 Med samma förmå-
 bestaffere ket
 och med samma
 förspråk af
 den himmelska
 saligheten, som
 länjungen, som
 de som prästgjore
 vis de följt
 lifvande igen

en fäddas Tro
 jag gör minn-
 Namn glad och
 frimodig, jefra
 datur. Sen fäddas
 Tro, som har här-
 lighet till påfäst, men
 inte till sitt grunda
 kätters har inte lant.
 "Lynd frutt, bara
 du Trar!" Utan
 har här lant. Tro
 påst, så kan du ännu
 vilma frunden. Kätters
 har inte lant. Du be-
 höfver inte grubbla
 du behöfver inte
 hafva något bekym-
 mer om din färdighet
 Nag blir du färdig med

Händer fram för
 sina Ägar. Jag
 till påfäst. Bon
~~Lynd frutt~~ 130
 om du tror, att
 kan bli så der
 påfäst och har
 påst på dina fram-
 dens skull, inte
 tjunda den Trar
 till Maganting
 om du påst påst att
 ufara som en kätters
 Jag grunda de
 med Fräljaren
 afkyldiga tidande
 när du var ju der
 att detta skulle
 gå dig så till fjer-
 tab, att du dinare

1836 - 1837

Genom skulde
 oblika anseend
 och prängt fäst
 Ty ike kan
 det vara clig
 till någon part
 om du tror allt
 som är skrift
 om Kristus, om
 du den fiske
 för någon märke
 och förändring. det
 eget hjerta, om
 du fastar att
 vara församling
 bevisning,

färfärd som kan
 vill att endast
 att som blis jag
 Ty du tror var ike
 den man, som kalle
 fä Agostatig
 man som tidens
 i Luthersmet, uten
 Luthers fastnade
 en färd, bevisning
 upriktig församling
 en färd, bevisning
 och prängt fäst
 ike blott om fäst
 prängt fäst, som
 alla dagligen yrka
 och fastna, men
 den enda bevisning
 Utan du tror fastna
 en fäst prängt fäst
 som är kända i
 tal, som fastna

Luthers vänner ville
 hålla på till att Luther
 skulle förstås med
 Pöpsen, så skrifves
 Luthers till sina vänner.
 I Pöpsens bogen Eder
 före att förhålla Luther
 med Pöpsen, men sen
 till att jag inte kan
 förhålla Christen med
 behag. Men denna
 Luthers bär om Tran
 är inte så till
 förflämd. D. 32
 Sam. Walle Munie-
 Harn

Fattig-Råken

Sam. Du var en
 kysk. Ty om du
 betraktas Gud
 and rätt, så skall
 du förnimma, att
 Luthers under
 gång en märkbar
 förändring under
 den tiden, de Träl-
 larsen låg i grafen.
 Först fällo de, för-
 villan, de måtte
 gråta detta till
 fländ gråta och
 jämne sig denna
 förtvålade
 förflämd. D. 32
 Sam. Walle Munie-
 Harn

jag som deras hjertans
 måste uppfylla och
 hämnas. Denna
 den yngare
 lång och kort
 som fröner och
 emot ängens
 och fynda far-
 gen, eller nellen
 jag som de tross för-
 dras af alla sina
 anhängare, om-
 den hettas fjell
 har haft till
 allförlig fynda
 jag, intas hagg

drifver den här
 att Murren ska
 inte blifva fälig
 genom Tran alle
 Na, utan att gornig
 gonne hära med
 till Rättfärdiggörel-
 sen. Detta är ju ett
 krusen om hettan
 i Pöfledammet till
 härleken mättern
 na Tran gonne. Men
 denna fina skilnad
 i härar är dock fö-
 rsta, att de tross om-
 den förhållande med
 Männen. Ja denna
 O fina skilnad
 i härar är så
 stor, att då

kunde komma
 till Trana. Eller är
 ni så dumma att
 ni inte kan begri-
 pa att Luther har
 grubblat och just
 detta Luther grub-
 blande var anledningen
 till hans anmärkelse
 och pånyttfärdelse,
 och hade inte Luther
 grubblat, så hade
 vi ännu i denna
 dag varit i Påfvedö-
 met. Det var detta
 Luther grubblan-
 de, som först öppna-
 de ögonen på honom,
 att han skulle se den

falska saktighet
 genom hans påfve-
 domet hvilade.
 Vi må tro, att i Påf-
 vedomet; handlar man
 alltså, anmärkelse till
 någ, och pånyttfärdelse
 saktighet, som i Luther
 domet. Men det är en
 liten för misstänksamhet
 den lutheriska pånytt-
 färdelsen, och den pånytt-
 färdelse, som handlar
 i påfvedomet. Ty Luther
 läser oss att man
 skall bli en rättfärdig
 gjord och sakt ge-
 nom Tranas allmän-
 het goringar, men
 i Påfvedomet drip